

Maandag 3 september 2018

De afgelopen tien dagen, nadat ze zijn carrière en eigenlijk zijn hele leven had geruïneerd, beantwoordde ze haar mails niet meer en nam ze haar telefoon niet op. Hij had zich in zijn woning verschanst vanwege de storm aan verontwaardiging, als een bange muis in zijn muisenhok, terwijl buiten journalisten, televisieploegen en teleurgestelde vrouwen wachtten tot hij naar buiten zou komen zodat ze hem te lijf konden gaan. Goed, hij had een enorme fout gemaakt. Ja, hij had plagiaat gepleegd, maar zij was degene die erop had aangedrongen, die hem als het ware had gedwongen om dit bedrog te plegen. Uiteindelijk had hij tegen beter weten in toegegeven aan haar dwang, in eerste instantie uit ijdelheid en misschien ook omdat hij het geld nodig had. Ze had hem verzekerd dat niemand het zou merken – wie kende tenslotte het onbelangrijke boekje van een lang geleden overleden Chileense auteur? – maar nu, nadat ze hem zonder waarschuwing onder de bus had gegooid, negeerde ze hem, haar meest succesvolle auteur, haar ‘schepping’ zoals ze hem zo graag noemde. Zijn angst en zelfmedelijden waren langzamerhand in ergernis veranderd, daarna was hij woedend geworden en uiteindelijk had hij haar intens gehaat op een manier zoals hij in zijn hele leven nog nooit had gedaan. Hij was geruïneerd. Zijn goede naam was door het slijk gehaald en hij had geen flauw idee waarom ze hem had verraden. De vorige avond had hij besloten om haar te confronteren. Vroeger zou hij met de tram zijn gegaan, want hij genoot er stiekem van om te worden herkend en te doen alsof hij niet merkte dat de mensen hun hoofden opgewonden giechelend bij elkaar staken en hem blikken toewierpen. Hoewel hij in interviews deed alsof hij bescheiden was en beweerde dat hij die aandacht niet prettig vond, was hij er min of meer aan verslaafd ge-

raakt dat vrouwen met glanzende ogen vol aanbidding naar hem keken en verlegen lachend om een selfie of een handtekening vroegen. Op dit moment, nu zijn bedrog was ontdekt, was het echter absoluut verstandiger om dergelijke ontmoetingen te vermijden. De verslaggevers en zijn fans hadden eindelijk genoeg van het wachten gekregen en daarom had hij ongestoord zijn huis kunnen verlaten en in zijn auto kunnen stappen. Nu, een halfuur later, stond hij voor de roodgelakte smeedijzeren poort en zijn handpalmen werden vochtig toen hij haar naam op het verweerde naambordje naast de brievenbus zag staan. De moed zonk hem in de schoenen toen hij beseftte dat het gesprek dat hij al dagenlang in gedachten telkens weer voerde, bijna zou plaatsvinden. Verscholen achter rozen- en rododendronstruiken, omringd door meerdere afschuwelijke mammoetbomen, lag het huis. Aan de straatkant stond een dubbele garage met een moderne kunststoffen deur, maar de woning zelf was in de jaren dertig van de vorige eeuw gebouwd. Het bezat witte spijlenramen met luiken in een verschoten rode kleur, een sierlijk balkon boven het middelste raam op de eerste verdieping en twee boogramen op de zolderverdieping. Het was in principe een mooie woning, maar naast de goed onderhouden huizen in de buurt leek het verwaarloosd en op de een of andere manier armoedig, precies zoals de eigenaresse ervan, die hij tot voor kort als een mondaine vrouw had beschouwd. Als ze tot diep in de nacht met elkaar telefoneerden had hij zich haar in de elegante villa in het Grüneburgpark in Frankfurt voorgesteld, waar hij al vaak te gast was geweest. Het was eigenlijk merkwaardig dat je zo weinig wist over iemand met wie je twaalf jaar lang zo nauw had samengewerkt. Hij was tijdens deze twaalf jaar nog nooit in haar woning geweest. Hij wist niets over haar en haar leven, maar zij wist alles over hem. Ze kende zijn angsten en fantasieën, zijn voorkeuren en zwakke punten. Zij was degene geweest die de kwaliteit van zijn eerste manuscript had beseft nadat hij van meer dan dertig uitgeverijen afwijzingen had gekregen. Zij had hem ontdekt en had een Winterscheid-auteur van hem gemaakt, een eer die voor maar heel weinig schrijvers – alleen de besten – was weggelegd. Ze had zich in al die jaren ontwikkeld tot zijn belangrijkste vertrouwenspersoon nadat zijn huwelijk op de klippen was gelopen. Ze hadden vaak over zijn personages gediscussieerd, bijna alsof het om echte mensen ging, en hadden net zo lang aan

zijn teksten, afzonderlijke zinnen en woorden geschaafd tot ze tevreden waren. Ze had hem aangespoord en aangemoedigd als hij vastzat met schrijven en het bijltje erbij neer wilde gooien. Zij was degene geweest die hem nu ruim twaalf jaar geleden had gebeld om hem het ongelofelijke nieuws te vertellen dat zijn debuutroman *Vederzacht* op de bestsellerlijst was binnengekomen. Hij kon zich, alsof het gisteren was gebeurd, nog precies herinneren hoe verbijsterd en tegelijkertijd dolgelukkig hij in zijn piepkleine keuken aan de met waterkringen en brandgaten bezaaide tafel had gezeten, de tafel waarop *Vederzacht* was geschreven.

Voor hem was de erkenning die zijn boek uiteindelijk had gekregen veel belangrijker geweest dan de verkoopcijfers. Hij zou dat telefoontje van haar nooit vergeten, hoewel ze hem gedurende de daaropvolgende jaren tientallen keren met fantastisch nieuws had gebeld. De eerste plaats op de bestsellerlijst. De Duitse boekenprijs. De Büchner-prijs. Opties op filmrechten. Licentieverkopen aan vierentwintig landen. Enthousiaste kritieken en feuilletons. Hij had een ontelbare hoeveelheid lezingen gehouden, eerst in kleine boekwinkels, later in de grootste zalen. Interviews. Talkshows. Op de boekenbeurs in Frankfurt was de stand opgesierd met een meer dan levensgrote affiche van hem. Hij was tot de top van de Duitse literatuurkringen opgeklommen. Binnen tien jaar had hij tien boeken geschreven, waardoor hij was gaan geloven dat het voor altijd zo zou blijven. Na *Links van de rivier* was het echter voorbij geweest. Plotseling waren zijn hoofd en ziel volkomen leeg geweest. Met toenemende vertwijfeling had hij maandenlang naar de knipperende cursor op het witte beeldscherm gestaard, had tien tot twintig keer een haperend begin geschreven, alleen om uiteindelijk te moeten toegeven dat hij gewoon niets meer te vertellen had. Hij had geen flauw idee gehad waarover hij nog moest schrijven.

In het begin was iedereen geduldig geweest. Niemand had hem aangespoord, want tenslotte produceerde een serieuze literaire auteur geen boeken aan de lopende band. Zijn uitgever had hem net als voorheen voor zijn verjaardag en met Kerstmis champagne gestuurd, hij werd nog steeds uitgenodigd voor de legendarische avonden in de uitgeversvilla en had lucratieve literaire tournees gedaan, maar 's nachts kon hij niet meer slapen. De droom van een auteursle-

ven leek vervlogen en toen hij zag hoe angstaanjagend snel het saldo van zijn bankrekening verminderde en de bestsellers backlist-titels werden – pasgeleden had hij tot zijn ontzetting zelfs exemplaren van *Vederzacht* en *Kop of munt* op de koopjestaaf in de supermarkt ontdekt – was het hem duidelijk geweest dat hij waarschijnlijk binnenkort een baan moest gaan zoeken, een idee dat hem paniekaanvallen bezorgde. Wat een nederlaag! Wat een degradatie!

Dankzij de vrouw die in de villa met de rode luiken en de mammoetbomen in de tuin woonde, was het echter nooit zover gekomen, want zij had een oplossing voor zijn dilemma geweten. Ze had een allang in vergetelheid geraakte novelle opgediept en hij had daar *De kraanvogel met één poot* van gemaakt. In het begin had hij er geen prettig gevoel over gehad, maar hij had al snel gemerkt dat het verhaal zijn onmiskenbare stijl bezat, ook al had hij zich door een andere auteur laten inspireren. De roman was in maart tijdens de boekenbeurs in Leipzig uitgekomen en was op één in de bestsellerlijst binnengekomen. Recensenten en lezers vonden het even prachtig, de rest van het gegarandeerde honorarium was betaald, de paniekaanvallen waren gestopt. Hij had zichzelf een adempauze bezorgd en een paar jaar lang leek zijn leven als een van de meest gelezen Duitse auteurs gewaarborgd. De uitgeverij was tevreden, zijn agent was gelukkig, de boekhandelaren, recensenten en lezers waren blij. En toen als een donderslag bij heldere hemel... dít!

Achter een raam op de eerste verdieping van het huis zag hij een beweging. Ze was dus thuis, de vrouw die hij bewonderde, van wie hij zelfs had gehouden en die hij nu vanuit het diepst van zijn hart haatte. Hij haalde diep adem, raapte al zijn moed bij elkaar en belde aan. Er gebeurde niets. In de rododendron ruzieden twee merels. Zo nu en dan passeerde er een auto op straat. Uit de omringende tuinen klonken stemmen, soms barstte iemand in lachen uit en ergens werd duidelijk gebarbecued. Aan de overkant van de straat liep een man met een hond langs die niet op hem lette.

Hij stond besluiteloos voor het hek en speelde even met de gedachte om het op te geven. Maar nee! Hij kon nu niet met zijn staart tussen zijn benen afdruppen en onverrichter zake terugrijden. Het ging tenslotte om zijn leven, zijn reputatie, zijn geloofwaardigheid. Ze had zijn leven geruïneerd en hij wilde van haar horen waarom ze hem

zonder waarschuwing vooraf als plagiator had ontmaskerd en daarmee alles had geruïneerd wat ze samen hadden bereikt. Met trillende knieën klom hij op een plek die vanaf de straat niet te zien was over het hek en liep vastbesloten over het gazon, dat vol mos zat, naar het huis.

Dag 1

DONDERDAG 6 SEPTEMBER 2018

‘Over tien minuten moeten we gaan.’ Eerste hoofdinspecteur Oliver von Bodenstein gaf zijn dochter een trommeltje met brood voor op school en zette de snijplank in de gootsteen.

‘Ik moet nog snel naar boven om mijn schilderij voor de tekenles te halen,’ zei Sophia. ‘Wat heb je op mijn brood gedaan?’

‘Pastrami en kipfilet,’ antwoordde Bodenstein, voor wie het klaar maken van het schoolbrood een vast onderdeel van hun ochtendritueel als vader en dochter was geworden. Eigenlijk woonde Sophia bij haar moeder, als die tenminste niet op de een of andere filmexpeditie was, en was ze om het weekend bij hem. Maar omdat Cosima ziek was en niet te voorzien was wanneer zijn ex-vrouw uit het ziekenhuis zou worden ontslagen, woonde zijn dochter nu bij hem.

‘Boter en vlees zijn ontzettend ongezond en schadelijk voor het milieu,’ zei Greta, Bodensteins stiefdochter, die in een groezelige pyjama aan de ontbijttafel zat. Ze at muesli en keek tegelijkertijd op het display van haar smartphone. ‘Je krijgt er trouwens ook kanker van, dat komt niet alleen door roken.’

Sophia werd bleek en keek met een angstige blik in haar ogen naar haar vader.

‘Oeps, nu heb ik per ongeluk toch het K-woord gezegd.’ Greta sloeg haar hand voor haar mond en lachte berouwvol, maar in haar ogen glinsterde pure kwaadaardigheid. ‘*So sorry.*’

‘Haal je schilderij, Sophia.’ Bodenstein voelde zijn hartslag ver-

snellen. Hij had het afgeleerd om te reageren op de voortdurende provocaties van Karolines achttienjarige dochter, want dat leidde onvermijdelijk tot ruzie met haar moeder, die in principe partij voor haar dochter koos en voor al haar brutale opmerkingen en misdra- gingen verontschuldigen vond. Dat wist Greta natuurlijk heel goed en daar profiteerde ze volledig van. Vanaf de eerste dag had ze hem met openlijke afwijzing en jaloezie behandeld, en had ze er alles aan gedaan om Bodenstein weer uit het leven van haar moeder te krij- gen. Daarbij toonde ze af en toe een geraffineerdheid die hem ronduit schokte. Hij mocht 's ochtends aan de ontbijttafel de krant niet meer lezen omdat Greta beweerde dat ze kortademig werd door de lucht van de drukinkt. Klassieke muziek was eveneens verboden omdat die hysterische buien bij Greta veroorzaakte omdat de muziek haar zo- genaamd aan haar oma herinnerde. En sinds Sophia bij hen woonde, stond de bijna negentienjarige erop om op een matras naast het bed van haar moeder te slapen omdat ze anders nachtmerries kreeg. Af- gezien van de paar maanden waarin het meisje op een kostschool had doorgebracht, was het de afgelopen vijf jaar niet beter geworden, eer- der slechter, en het gezinsleven was een voortdurende eierdans.

‘Het glipte gewoon naar buiten.’ Greta glimlachte langzaam naar Bodenstein en draaide haar vette haar in een knot in haar nek.

‘Natuurlijk. Helemaal per ongeluk,’ antwoordde hij sarcastisch, waarna hij het gebruikte servies in de afwasmachine zette. Hij haatte deze ruzies. Hij haatte het dat hij deze gemene jonge vrouw de waar- heid niet kon vertellen zonder daarmee zijn huwelijk in gevaar te brengen. Maar het meest stoorde hij zich eraan dat hij zijn twaal- fjarige dochter geen harmonisch gezinsleven kon bieden terwijl Sophia, nu Cosima zo ernstig ziek was, niets zo hard nodig had als een gevoel van veiligheid en geborgenheid.

‘Toch is het waar!’ Greta verhief haar stem. ‘Mag ik de waarheid niet meer zeggen, alleen omdat je ex kanker heeft?’

Bodenstein telde zwigend tot tien.

‘Hé, krijg ik nog antwoord?’

Sophia kwam de keuken weer in met de aquarel waaraan ze een hele week had gewerkt en waarop ze heel trots was. Ze had het dikke, donkere haar van hem geërfd, de groene ogen en het sierlijke figuurtje van haar moeder. Greta, die de afgelopen jaren steeds dikker was ge-

worden, was daarom verschrikkelijk jaloers op haar stiefzusje.

‘Wat is dát nu weer?’ Greta lachte honend. ‘Er zijn kinderen op de kleuterschool die dat beter kunnen.’

‘Natuurlijk. Jij hebt tenslotte heel veel ervaring met kinderen op de kleuterschool,’ antwoordde Sophia neerbuigend voordat Bodenstein iets kon zeggen. ‘Hoelang heb je ook alweer bij het kinderdagverblijf gewerkt? Eén dag? Of waren het twee dagen?’

‘Hou je kop, stomme trut!’ Greta werd rood.

Door haar slechte sociale gedrag en ondermaatse prestaties was ze al van meerdere scholen gestuurd, vorige zomer zelfs van een kostschool die gespecialiseerd was in lastig gedrag en leerlingen die niets uitvoerden. Nadat ze twee keer was blijven zitten in de E-fase, oftewel de tiende klas van het gymnasium, mocht ze geen examen meer doen en had ze nu geen stageplek en geen werk. Greta’s vader had een stageplek in een kinderdagverblijf in Bad Soden voor haar geregeld, maar na één dag had ze beweerd dat ze allergisch was voor de linoleumvloer en dat ze migraine van de krijsende kinderen kreeg. Voor haar paard, dat haar ouders vlak na de verschrikkelijke gebeurtenis voor haar hadden gekocht, had ze helemaal geen belangstelling meer en Karoline betaalde een buitensporig hoog bedrag per maand zodat andere mensen ervoor zorgden dat het dier beweging kreeg.

Karoline kwam de keuken in. De gele zomerjurk en de goudkleurige sandalen met bandjes benadrukten haar slanke figuur en zongebruinde huid. Haar glanzende donkere haar zat in een knot in haar nek. Vroeger zou Bodenstein haar een compliment hebben gegeven en had hij daar een liefdevolle kus voor gekregen. Tegenwoordig zag hij alleen nog haar verkrampde onderkaak, de op elkaar geperste lippen en de geïrriteerde blik die langs hem gleed alsof hij onzichtbaar was.

‘Jullie zijn zo gemeen!’ schreeuwde Greta terwijl de tranen als bij toverslag uit haar ogen spoten.

‘Wat is er nu weer aan de hand?’ vroeg Karoline geërgerd.

‘Je échtgenoot doet gemeen tegen me!’ loog Greta met een huilerige stem.

‘Papa heeft helemaal niets -’ begon Sophia verontwaardigd, maar Greta overschreeuwde haar.

‘Jullie zijn zo geméén tegen me. Jullie maken me voortdurend belachelijk omdat ik zo dík geworden ben!’

‘Dat is helemaal niet waar!’ ging Sophia tegen haar in, verbijsterd over de schaamteloze leugen. Met haar uitgesproken gevoel voor rechtvaardigheid vermeed ze in tegenstelling tot haar vader de confrontatie niet, ook al was het gemakkelijker om niet tegen Greta in te gaan om haar geen reden voor een nieuwe woedeaanval te geven.

‘Dat is wel zo! Denken jullie dat ik blind ben en niet zie hoe jullie naar me kijken en me uitlachen?’ Zoals altijd wanneer Greta wist dat ze ongelijk had, kreeg ze een aanval van hysterie.

‘Rustig maar, Greta-meisje,’ probeerde Karoline haar te sussen. Ze wilde haar volwassen dochter omhelzen, maar die duwde haar ruw weg. Greta-meisje! Bodenstein begon vanbinnen te koken van woede. Als hij deze belachelijke troetelnaam en de onderdanige toon waarop Karoline hem uitsprak alleen al hoorde! Maar Greta was nu eenmaal Karolines achilleshiel. Ze voelde zich nog altijd schuldig omdat ze dacht dat ze haar dochter vroeger vanwege haar werk had verwaarloosd. Bodenstein probeerde zijn vrouw er al jaren van te overtuigen om psychologische hulp te zoeken, want het eigenlijke probleem was volgens hem de traumatische gebeurtenis die moeder en dochter zes jaar geleden hadden meegemaakt en waarvan hij de ernst ook lang had onderschat. De destijds dertienjarige Greta had naast haar oma bij het keukenraam gestaan toen de vrouw door een sluipschutter was doodgeschoten, en Karoline had niet alleen het afschuwelijk verminkte lichaam van haar moeder gezien, maar had ook moeten meemaken dat haar vader, een gerespecteerde hersenchirurg, tot een langdurige gevangenisstraf was veroordeeld. Bodenstein was destijds de leider van het onderzoek naar de sluipschutter geweest en had vaak het gevoel dat deze verschrikkelijke tragedie tussen hen in stond als een mijnenveld waar niemand van hen overheen durfde te lopen. Greta had meerdere therapeuten versleten, maar behalve Bodenstein had niemand serieus geprobeerd paal en perk aan haar gedrag te stellen. Pas nadat Karoline hem heel duidelijk had gemaakt dat Greta’s opvoeding niet zijn, maar alleen haar zaak was, had hij het opgegeven en zich er verder buiten gehouden. Door een combinatie van een slecht geweten en angst voor haar onbeheerste woedeaanvallen gaf Karoline Greta altijd haar zin, in plaats van het conflict aan te gaan, en het resultaat daarvan was dat ze voortdurend op hun tenen liepen en door een narcistische achttienjarige werden gecommandeerd.

‘Ik laat me niet nog langer beledigen door die vent!’ krijste Greta terwijl ze met een beschuldigende wijsvinger naar Bodenstein wees. ‘Ik ga bij papa wonen! Vandaag nog!’

Bodenstein zuchtte. Het was een loos dreigement. Greta was niet meer welkom bij haar vader omdat ze tegen haar stiefmoeder net zo brutaal was als tegen hem.

‘Ik háát je,’ siste Greta in zijn richting, waarna ze de keuken uit stormde. ‘Ik haat jullie allemaal!’

‘Waarom maken jullie haar toch altijd boos?’ zei Karoline verwijtend tegen Bodenstein en Sophia. ‘Ze heeft het op dit moment echt niet gemakkelijk.’

‘Ik heb het op dit moment ook niet gemakkelijk,’ antwoordde Sophia. ‘Mijn moeder heeft kanker, voor als je dat misschien vergeten bent.’

Boven sloeg een deur dicht en seconden later dreunde er harde muziek door het huis.

‘Wie zou dát kunnen vergeten?’ antwoordde Karoline scherp terwijl ze met haar martelaarsblik naar Bodenstein keek. ‘Je vader brengt tenslotte meer tijd met haar dan met mij door.’ Daarna draaide ze zich om en rende de trap op om een nieuwe poging te doen Greta te kalmeren.

Bodenstein keek haar na en het werd hem duidelijk dat deze zin de druppel was die de emmer deed overlopen. ‘Laten we gaan,’ zei hij tegen Sophia. Ze liepen naar de garage en stapten in zijn Porsche. Bodenstein reed alleen in de auto, een cadeau van zijn ex-schoonmoeder, als hij niet naar zijn werk hoefde. Zijn cheffin Nicola Engel had liever niet dat hij hem op het parkeerterrein voor werknemers van de Regionale Recherchedienst parkeerde. Drie minuten later reed hij over de Gagernring naar het centrum.

‘Het is zo asociaal dat Greta de hele tijd liegt en zulke gemene dingen over je zegt en dat Karoline haar altijd gelooft!’ zei Sophia verontwaardigd. ‘Ze noemt mama aldoor Kankerima of mevrouw Leverkanker. Is het waar dat alleen alcoholisten Leverkanker krijgen?’

Bodenstein klemde zijn handen zo krachtig rond het stuur dat zijn knokkels wit werden. Hij had er bij Karoline op aangedrongen om Sophia de details van Cosima’s ziekte voorlopig te besparen, maar blijkbaar had ze alles meteen aan haar dochter verteld, die op haar

beurt niets beters te doen had gehad dan Sophia ermee lastig te vallen. ‘Mama’s ziekte heeft niets met alcohol te maken,’ legde Bodenstein uit. Hij dwong zichzelf om zo zakelijk mogelijk te blijven. ‘Ze heeft jaren geleden tijdens een van haar reizen hepatitis opgelopen en de artsen vermoeden dat de levercelkanker een langetermijngevolg van die infectie is.’

‘Gaat mama dood?’

‘Dat denk ik niet,’ antwoordde hij. ‘De dokters doen er alles aan om haar te helpen zodat ze snel weer beter is.’

‘Hmm.’ Sophia keek naar hem. ‘Greta heeft tegen me gezegd dat we geen geld meer hebben als mama doodgaat omdat jij bijna niets verdient als politieagent.’

‘Wat zeg je?’ Bodenstein keek zijn dochter ongelovig aan.

‘En ze zegt dat als ik niet doe wat ze zegt, ze ervoor zorgt dat haar moeder ons het huis uit gooit omdat het tenslotte haar huis is en niet dat van jou. Klopt dat, papa? Moeten we naar een flatgebouw verhuizen?’

Bodenstein was met stomheid geslagen en hij had heel even het gevoel dat zijn hart zou breken.

‘Nee, dat hoeven we niet,’ stelde hij Sophia gerust.

‘Ik haat Greta,’ zei zijn dochter met de felheid van een twaalfjarige. ‘Ik zou willen dat ik haar nooit meer hoefde te zien.’

Ik ook, dacht Bodenstein. Absoluut, ik ook.

Hij zette de richtingaanwijzer aan en stopte op een parkeervak voor school. Sophia, die haar liefde voor hem eigenlijk nooit in het openbaar toonde, sloeg haar armen om zijn nek en kustte zijn wangen. ‘Ik hou van je, papa.’

‘Ik hou ook van jou, meisje van me,’ antwoordde hij.

‘Kun je mijn schilderij aan mama geven als je bij haar op bezoek gaat?’ Sophia maakte zich los uit de omarming en knipoogde naar hem.

‘Heb je het niet nodig voor de tekenles?’

‘Nee.’ Ze glimlachte. ‘Ik heb er vorige week een tien voor gekregen. Dat heb ik alleen niet aan Greta verteld.’

‘Je bent me er een.’ Bodenstein lachte. ‘Ik geef het straks aan mama. Ze zal er heel blij mee zijn.’

Sophia stapte uit, gooide haar rugzak over haar schouder, glimlach-

te nog een keer naar hem en verdween in de stroom scholieren.

Bodenstein voegde weer in tussen het verkeer en negeerde het door-dringende gezoem van zijn telefoon. Karoline probeerde hem waarschijnlijk te bereiken om haar verontschuldiging aan te bieden, maar hij had er genoeg van om altijd hetzelfde spelletje te spelen. Na de ruzies, beschuldigingen en verwijten volgden berouw en verzekeringen vol tranen dat ze van hem hield en het niet meer zou toestaan dat Greta hen uit elkaar dreef. Daarna duurde het echter nog geen drie dagen voordat het theater helemaal opnieuw begon. Bodenstein speelde even met de gedachte om op te nemen en Karoline te vertellen wat Sophia daarnet tegen hem had gezegd, maar hij bedacht zich. Hij zag zijn hele leven voor zich en de aanblik daarvan deprimeerde hem, want hij werd zich bewust van het feit dat hij weer eens het slachtoffer van zijn eigen illusies was geworden. Zijn relatie met Karoline was vanaf het eerste moment gecompliceerd en broos geweest en hij wist zelf niet waarom hij telkens weer dezelfde fout maakte in plaats van ervan te leren. Wat hij niet langer kon negeren, was dat hij midden vijftig was en naar de scherven van zijn tweede huwelijk keek. Bij een rood verkeerslicht zag hij dat Karoline hem al twee spraakberichten en drie sms'jes had gestuurd, wat in de loop van de dag zou worden gevolgd door een bombardement aan berichten en telefoontjes als hij op een bepaald moment niet toegaf. Deze keer zou hij dat echter niet doen. Hij zou haar berichten niet lezen of ernaar luisteren, omdat hij toch al wist wat ze zou zeggen en schrijven en omdat het helemaal niets zou veranderen.

Hoofdinspecteur Pia Sander zag in de verte twee loslopende Weimaraners terwijl ze op de terugweg van haar ochtendwandeling met haar hond door Süße Gründchen, een schilderachtig dal met fruitbomen en een beek, naar het parkeerterrein bij Sauerborn liep.

'Fantastisch,' mompelde ze en ze verkortte de sleeplijn waaraan Beck's liep zodat hij vlak naast haar bleef. De Malinois-reu had de twee honden, die midden op het grasveld hun grote boodschap deden, ook gezien. Zijn lichaam verstijfde, zijn nekharen gingen over-eind staan en hij begon te grommen.

‘Rustig.’ Pia vermoedde dat het de bazin van de honden, die al bel-
lend over het weidepad slenterde, niet zou lukken om de twee aan te
lijnen voordat ze op Beck’s afrenden.

‘Wil je je honden aan de lijn doen?’ riep ze.

‘Ze doen niets!’ riep de vrouw terug zonder haar telefoon van haar
oor te halen.

‘Maar mijn hond wel!’ antwoordde Pia en ze pakte Beck’s bij zijn
halsband vast, want hoewel hij zachtaardig en sociaal was, haatte hij
het als andere honden naar hem toe renden, tegen hem op sprongen
en hem lastigvielen. De Weimaraners zagen Beck’s nu ook en ren-
den naar hem toe, gefocust als twee korteafstandsraketten. Twee te-
gen een, en die ene was bovendien in het nadeel omdat hij aangeliend
was. Binnen een mum van tijd begon er een wild gevecht. Ondanks
Beck’s zachtaardigheid was hij een bijzonder weerbare hond die zich
uitstekend kon verdedigen en na een paar seconden had hij een van
de Weimaraners, hoewel die groter en zwaarder was dan hij, bij de
keel gegrepen.

‘Eddi! Billy! Hier!’ krijste de vrouw. Ze rende met zwaaiende armen
door het hoge gras, maar haar honden negeerden haar kreten en ge-
fluit.

‘Doe toch iets!’ schreeuwde de vrouw woedend tegen Pia. ‘Je hond
bijt mijn hond dood!’

‘Doe zelf maar iets!’ antwoordde Pia woedend. Ze peinsde er niet
over om de vechtende honden met haar blote handen uit elkaar te ha-
len. ‘Mijn hond is aangeliend en die van jou zijn dat niet!’

Nadat Beck’s in het oor van de tweede Weimaraner had gebeten,
vond die het bos aanzienlijk interessanter dan het gevecht tegen een
superieure tegenstander en hij verstopte zich in het kreupelhout. De
eerste hond ging piepend op zijn rug liggen, waarna Beck’s hem met-
een losliet.

‘Ik geef je aan! Dat wordt een dure grap voor je!’ De vrouw hief haar
telefoon en maakte een foto van Pia. ‘En dit is het bewijs.’

‘Als je daar plezier in hebt.’ Pia haalde haar schouders op. ‘Ik kan je
mijn telefoonnummer ook geven.’

‘Een hond die zo agressief is moet een muilkorf dragen,’ schreeuw-
de de blonde vrouw.

‘Mijn hond is niet agressief. Hij heeft zich verdedigd. Als je je hon-

den aangeliënd en onder controle gehad had, dan was er helemaal niets gebeurd,' antwoordde Pia scherp.

'Mijn honden moeten ook een keer los kunnen lopen!' De vrouw, een typische Taunus-trut met te veel geld van in de veertig met een geblondeerd pagekapsel en een verbeterd gezicht controleerde de vacht van haar hond op verwondingen. 'Hier! Bloed! Die rothond van je heeft hem gebeten!'

'Dat is je eigen schuld,' zei Pia. 'Trouwens, dit dal is een flora-faunahabitat. Een beschermd natuurgebied. Aan het begin staat een bord met de waarschuwing dat honden aangeliënd moeten worden om het wild te beschermen.'

Beck's schudde zich uit en begon zegevierend met zijn achterpoten te graven. De eigenares van de Weimaraners mompelde iets wat als 'stom wijf' klonk en snoof minachtend. Het was tijdverspilling om te blijven ruziën, dus liep Pia verder. 'Goed gedaan, Beck's,' prees ze haar hond. 'Je hoeft niet over je heen te laten lopen.'

Toen ze een meter of vijftig had gelopen, riep de Taunus-trut haar een scheldwoord na dat absoluut een belediging was. Pia reageerde er niet op, ook al gaf ze zich heel even over aan de fantasie dat ze Beck's van de sleeplijn zou bevrijden en hem zou ophitsen om de vrouw te lijf te gaan.

De vorige herfst had ze drie maanden verlof opgenomen om tijd met haar zus Kim en dochter Fiona door te brengen, die beiden in handen van een psychopathische seriemoordenaar waren gevallen. Kim was echter weer eens op de vlucht geslagen, zoals altijd als haar leven moeilijk werd. Profiler dr. David Harding uit de VS had haar een baan aangeboden en die had ze geaccepteerd. Fiona was teleurgesteld naar Zürich teruggegaan en Pia had haar vrije tijd gebruikt om samen met Beck's een opleiding tot verdedigingshond aan de Politie-academie in Mühlheim te volgen, waarvoor de lichtbruine Malinois-reu met vlag en wimpel was geslaagd. Zijn vorige eigenaar had hem alleen op zijn grote perceel en in huis gehouden. Nadat Theodor Reifenrath vorig jaar in het voorjaar was overleden, had zijn buurman de hond eigenlijk willen overnemen, maar het bleek dat een van zijn kinderen allergisch voor hondenharen was. Pia had niet lang geaarzeld en had de hond geadopteerd, zodat het beest niet naar het dierenasiel hoefde. Sindsdien was ze weer helemaal gelukkig, want een leven

zonder hond vond ze op de een of andere manier heel leeg. De ochtendwandeling voordat ze naar haar werk ging was een perfect begin van de dag en de regelmatige beweging deed haar goed. Commissaris dr. Nicola Engel had Pia hoogstpersoonlijk toestemming gegeven om Beck's mee te nemen naar het werk. De hond was een legende bij de RKI Hofheim, want hij had ze op het spoor van een seriemoordenaar gezet. Ook haar collega's van de K11 waren laaiend enthousiast over de vierpotige aanwinst. De ongecompliceerde en gulzige Beck's had vooral Pia's collega Kai Ostermann in zijn hondenhart gesloten, want die had altijd iets te eten in zijn bureauladen wat hij graag met Beck's deelde.

Ze had het parkeerterrein van het sportcomplex in Sauerborn bereikt. Behalve haar oranje Mini Cabrio stond er maar één andere auto, een zwarte SUV. Pia fotografeerde het kenteken voordat ze Beck's op de plek voor de passagiersstoel liet springen en achter het stuur ging zitten. Ze opende het dak en genoot van de koele rijwind. Het was nog fris, maar de onbewolkte blauwe hemel en het weerbericht op de radio beloofden opnieuw een droge nazomerdag met een temperatuur die voor de tijd van het jaar alweer te hoog zou zijn. Na de aanhoudende hittegolf van de laatste maanden en de ongewone droogte leek het anders zo lieflijke landschap van de uitloper van het Taunus-middelgebergte met zijn weelderige weideboomgaarden, beekjes en schaduwrijke bossen eerder op het door de zon verdorpe achterland van Andalusië. Europa zuchtte al maandenlang onder recordtemperaturen en het hevige onweer van afgelopen weekend had maar kort voor afkoeling gezorgd. Overal waren de waterputten en reservoirs leeg en de grondwaterspiegel was zo dramatisch gezakt dat sommige plaatsen in de Taunus al drinkwater van de brandweer geleverd kregen. Daaraan veranderde ook een korte onweersbui niets.

'... hebben we van juni tot augustus al vijfenzeventig zomerdagen met minstens vijftwintig graden en meer dan twintig tropische dagen van minstens dertig graden gehad,' verkondigde de presentatrice op de radio weer eens, alsof er behalve de warmterecords en Donald Trump niets anders meer te melden was. *'Sinds het begin van de weermetingen in het jaar 1881 zijn zulke waarden niet...'*

Pia reed langs het eikenbos en sloeg voor het ziekenhuis af naar de Kronberger Straße. Gisteren hadden Christoph en zij ruzie gehad en

ze hadden het niet goedge maakt voordat hij vanochtend naar een congres van de European Association of Zoos and Aquaria was vertrokken. Omdat hij net zo koppig kon zijn als zij, rekende Pia er niet op iets van hem te horen voordat hij zaterdag thuiskwam. Ze was niet van plan toe te geven, vooral omdat de reden voor de ruzie volkomen belachelijk was. Christoph was jaloers op Pia's ex-man Henning Kirchhoff, het hoofd van het Instituut voor Forensische Geneeskunde in Frankfurt. Henning had een tweede misdaadroman geschreven nadat zijn debuutroman vorige herfst heel verrassend een enorm succes was geworden. De hoofdpersonen – een Frankfurter forensisch arts en zijn ex-vrouw, een hoofdinspecteur – deden onderzoek in een zaak die in het echt had plaatsgevonden en deze combinatie van fictie en realiteit fascineerde niet alleen de lezers, maar ook de media. Bovendien had Henning weinig scrupules gehad om reclame voor zijn roman *Een onbeminde vrouw* te maken. Hij had enthousiast lezingen en interviews gegeven, was dankzij de energieke steun van een promovenda plotseling aanwezig op Facebook, Instagram en YouTube, en had daarnaast een eigen website. Toen het boek vlak voor Kerstmis uiteindelijk naar de eerste plaats van de bestsellerlijst voor paperbacks was opgeklommen en bij Amazon het meest bestelde boek van de maand november was geweest, waren de televisiezers opmerkzaam geworden en was hij voor iedere belangrijke talkshow in Duitsland uitgenodigd, omdat ze allemaal bijzonder graag een forensisch arts in hoogsteigen persoon en daarnaast ook nog eens een beroemdheid in zijn macabere branche voor hun camera's wilden krijgen.

'Je ex doet professor Börne na,' had Christoph destijds spottend gezegd. Nu was Hennings vervolroman klaar en zou binnenkort verschijnen, op tijd voor de Frankfurter Buchmesse die begin oktober plaatsvond. Henning had Christoph een paar maanden eerder terloops gevraagd of hij de dierentuin Opel-Zoo in Kronberg, waarvan Christoph al jarenlang directeur was, als locatie voor zijn misdaadroman mocht gebruiken. Daarnaast wilde hij de dierentuindirecteur een bijrol geven. Christoph, die het niet al te serieus had genomen, had het geen probleem gevonden en was het meteen weer vergeten. Toen Henning drie dagen geleden de drukproef van *Moordvrienden* aan Pia had gestuurd, had Christoph hem als eerste gelezen. De op-

vallende parallellen met de echte moord en het daaropvolgende onderzoek waarbij ze elkaar destijds hadden leren kennen, hadden hem in eerste instantie geamuseerd, maar het lachen was hem al snel vergaan en nu was hij woedend.

Pia's melodieuze ringtone klonk via het handsfree-apparaat op het moment dat ze de Heinrich-Heine-Weg in reed.

'Met Sander,' zei ze.

'Goedemorgen Pia.' Het was Henning, alsof hij had gevoeld dat ze net over hem nadacht.

'Hallo, Henning,' antwoordde ze koel. 'Bedankt dat je eindelijk terugbelt. Ik ben heel boos op je.'

'Waarom dat?' Hij klonk verbaasd.

'Ik heb een enorme ruzie met Christoph door jouw nieuwe boek,' zei Pia. 'Hij heeft het gelezen en draaide helemaal door.'

'Wacht eens even!' riep Henning. 'Ik heb hem om toestemming gevraagd. En het karakter komt er toch goed vanaf? Tenslotte krijgt de dierenindirecteur de hoofdinspecteur aan het eind.'

'Schei toch uit, Henning!' riep Pia geïrriteerd. 'De hoofdinspecteur heeft in het boek seks met haar ex. Moest dat nu echt?'

'Op dat moment had ze nog geen relatie met de dierenindirecteur.' Henning klonk geamuseerd. 'Bovendien betrapte ze de ex later op heterdaad met de officier van justitie.'

'Als je mijn huwelijk niet in gevaar wilt brengen, verander dan in elk geval de opdracht,' zei Pia. "'Voor Pia' is meer dan genoeg. "Met liefde" is compromitterend.'

'Vind je? Oké, ik zal zien of daar nog iets aan gedaan kan worden. De proef is echter al vrijgegeven om gedrukt te worden,' antwoordde Henning. 'Eigenlijk bel ik je om je te vragen naar Bad Soden te rijden. Ik heb daarnet een telefoontje van Maria Hauschild gekregen, mijn... eh... mijn literair agente. Volgens mij ken je haar, of niet soms?'

'Natuurlijk ken ik haar. Ik heb haar tijdens je vorige boekpresentatie ontmoet.' Pia verbaasde zich over het gehakkel van haar ex, dat heel ongewoon voor hem was, en ze dacht niet voor het eerst dat er iets speelde tussen hem en deze vrouw, die hem had aangemoedigd om als midden vijftiger zijn ingeslagen levenspad te verlaten en aan iets heel nieuws te beginnen, namelijk het schrijven van een misdaadroman. Het was Pia niet ontgaan dat Henning sindsdien was veranderd.

Het was alsof de rol van de sarcastische misantroop hem nooit echt was bevallen.

‘Wat is er met haar?’

‘Met haar is er... niets. Ik... ik heb zo meteen een lezing en kan hier niet weg. Daarom heb ik haar beloofd jou te bellen.’

‘Maar waarom?’ Pia stopte voor haar garage en opende de deur met behulp van de afstandsbediening.

‘Ze is bij het huis van een vriendin van wie ze al een paar dagen niets meer gehoord heeft en is bang dat haar iets overkomen kan zijn omdat ze denkt dat ze bloedvlekken op de deur gezien heeft.’

‘Aha.’ Pia slikte de vraag in of hij, als hij tijd had gehad, zelf om half negen ’s ochtends naar de uitloper van de Taunus was gereden om het vage vermoeden van zijn agente te onderzoeken. ‘Goed dan, ik rijd ernaartoe. Maar alleen als je de opdracht laat veranderen.’

‘Ik ga mijn redactrice er meteen over bellen,’ beloofde Henning haar enthousiast. ‘Op mijn erewoord.’

‘Oké,’ zei Pia toegeeflijk. ‘Ik ben tenslotte toch nog thuis. Waar moet ik precies naartoe?’

‘Burgbergstraße 74,’ antwoordde Henning. ‘Duizendmaal dank, Pia. Je bent een lieverd.’

Pia liet de garagedeur naar beneden zakken en reed de straat weer op.

‘Ach, hou je kop, Henning,’ zei ze en ze verbrak de verbinding.

‘Hallo, Oliver.’ Cosima lachte verheugd toen hij haar ziekenhuiskamer in kwam, maar het was niet meer dan een zwak affreksel van haar ooit zo stralende lach. Het benam Oliver even de adem om haar zo te zien. Door de kanker waren Cosima’s kracht en sprankeling gedooft en het leek erop dat de chemotherapie de rest had gedaan. In het smalle ziekenhuisbed lag het omhulsel van de vrouw die ze ooit was geweest. Tijdens zijn eerste huwelijk was hij voortdurend bang geweest om plotseling weduwnaar te worden en alleen met twee kinderen achter te blijven. Altijd als Cosima was vertrokken voor een van haar avontuurlijke filmexpedities om in de meest afgelegen gebieden van de wereld haar documentaires op te nemen, had hij ’s nachts slecht

geslapen. Soms wachtte hij dagen – en in de tijd dat er nog geen telefoons waren zelfs weken – op een levensteken van haar terwijl hij de spagaat tussen werk en de opvoeding van de kinderen moest bolwerken, en tijdens iedere doorwaakte nacht had hij gezworen om Cosima nooit meer weg te laten gaan omdat hij de voortdurende bezorgdheid over haar niet meer kon verdragen. Maar als ze er dan weer was, uitgeput maar stralend van enthousiasme terwijl ze de kinderen dolblij maakte door af en toe zelfs een hond of een kat die ze onderweg had gevonden mee te nemen, verdwenen zijn angsten een tijdlang. Hij had geleerd er tevreden mee te zijn haar ongedeerd in zijn armen te kunnen sluiten, tot haar behoefte aan reizen de kop weer opstak en ze haar volgende filmproject plande.

Toen hij verliefd op haar werd was het hem al duidelijk geweest dat de temperamentvolle vrijheidslievende Cosima zich nooit prettig zou voelen in het geordende en weinig opwindende leven dat hij nodig had, en omdat hij van haar hield had hij telkens weer op zijn tanden gebeten en had hij haar expedities, de merkwaardige filmcrew die vaak wekenlang in hun woning rondhing, alle tijd die ze in montagekamers doorbracht en haar reizen naar filmfestivals overal ter wereld geaccepteerd. Haar verhouding met een Russische poolonderzoeker en bergbeklimmer van tien jaar geleden had zijn hart echter gebroken en het had heel lang geduurd voordat hij haar dat kon vergeven. Maar dat had hij gedaan, niet in de laatste plaats in het belang van de kinderen, en hun relatie was de afgelopen jaren beter dan die tijdens hun huwelijk ooit was geweest.

‘Hallo, Cosi,’ zei hij. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Met mij gaat het heel goed,’ antwoordde ze terwijl ze overeind kwam. Zelfs haar stem was veranderd en klonk broos. Haar huid was gelig en dun als perkament, het glanzende rode haar was verdwenen door de chemotherapie, net als haar wimpers en wenkbrauwen.

‘Kijk, Sophia heeft een schilderij voor je gemaakt.’ Bodenstein rolde het papier open en hield de aquarel omhoog. ‘Ze heeft er een tien voor gekregen.’

‘De skyline van Frankfurt. Dat is haar goed gelukt!’ Cosima lachte. ‘Ik zal de verpleegkundigen vragen om het zo op te hangen dat ik er de hele tijd naar kan kijken.’

Bodenstein legde het schilderij op de tafel onder de televisie. Voor

een ziekenhuiskamer was de ruimte vrij luxe. Het had een eigen klein balkon, een mooie badkamer en zelfs een zithoek met een bank, comfortabele leren stoelen en een minibar.

‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg Bodenstein. ‘Heb je iets nodig? Heb je nog genoeg te lezen?’

‘Dank je, ik heb alles wat ik nodig heb. Ik zou alleen waanzinnig graag een sigaret willen roken,’ bekende Cosima met een ondeugende glimlach. ‘Heb je toevallig sigaretten bij je?’

‘Nee. Ik rook al drie weken niet meer.’ Bodenstein keek op zijn horloge en ging zitten. Hij had nog een halfuur de tijd voordat de onderzoeksmarathon met een ECG, een thoraxfoto, een leverbiopsie, een MRI-scan en een MRI-volumetrie van de lever begon. ‘Je weet waarom dat is.’

‘Natuurlijk.’

Ze keken elkaar aan.

‘Je lijkt zo depressief. Wat is er aan de hand, Oliver? Heb je er spijt van dat je hiermee ingestemd hebt?’

‘Nee, dat is het niet.’ Bodenstein zuchtte. Eigenlijk was hij niet van plan om Cosima met zijn problemen te belasten, maar ze kende hem te goed om het voor haar te verbergen.

‘Karolines jaloezie is ondraaglijk geworden,’ zei hij, waarna hij vertelde over de scène die zich ’s ochtends had afgespeeld. ‘Ik kan niet blijven doorgaan met hopen dat het op een dag allemaal goed komt, want dat gaat niet gebeuren. En Sophia lijdt eronder. Ik wil haar naar mijn ouders of naar Marie-Louise en Quentin brengen tot ik een andere oplossing gevonden heb.’

‘Dat spijt me,’ antwoordde Cosima. ‘Natuurlijk is het goed als Sophia bij je familie logeert. Dat is waarschijnlijk ook het beste voor de tijd erna.’

‘Ja, dat denk ik ook.’ Bodenstein knikte.

Over de medische aspecten van wat hun te wachten stond hadden ze al vaak genoeg gepraat. Hun gesprek ging over op andere, algemenere onderwerpen. Hij vertelde haar over de nieuwe misdaadroman van Henning Kirchhoff, waar zijn collega’s van de RKT reikhalzend naar uitkeken en waaraan de echtgenoot van Pia Sander zich ergerde. Ze lachten en genoten van dit zeldzaam normale, ongedwongen moment.

Cosima's ziekte had Bodenstein laten beseffen dat het leven te kort was om het te verspillen aan dingen die je eigenlijk helemaal niet wilde doen of aan mensen die niet goed voor je waren. Het kon van de ene op de andere dag voorbij zijn. Twee maanden geleden was Cosima in de supermarkt tijdens het boodschappen doen in elkaar gezakt en was ze naar het ziekenhuis gebracht. De diagnose levercelkanker in een vergevorderd stadium was toevallig ontdekt en de hele familie was geschokt geweest. Haar enige kans om het te overleven was een levertransplantatie, want de tumorcellen hadden zich nog niet naar de lymfeklieren of andere organen verspreid. Haar naam was op de wachtlijst van Eurotransplant voor een postmortaal gedoneerde lever geplaatst en er was met een transarteriële chemo-embolisatie gestart om de aanwezige tumoren niet verder te laten groeien tot er een geschikt orgaan beschikbaar was. Niemand wist echter hoelang dat zou duren en daarom hadden Lorenz en Rosalie zich als mogelijke levende donoren laten testen, maar helaas waren een aantal factoren niet overeengekomen. De transplantatiewet was streng, voor een leverdonatie kwamen alleen familieleden, echtgenoten of partners in aanmerking. Bodenstein had zich eveneens laten testen. Bij hem klopten alle parameters om een geschikte donor voor Cosima te zijn en hij had besloten om de moeder van zijn kinderen een deel van zijn lever te geven. Na een uitvoerige medische en sociale anamnese had de Commissie Levertransplantaties uiteindelijk het groene licht gegeven en vandaag zou hij meer tests ondergaan. Het was een race tegen de klok, want Cosima's toestand verslechterde zienderogen en als ze niet sterk genoeg meer was voor een operatie, zou de kanker het van haar winnen.

'Tien voor negen,' stelde Bodenstein vast. 'Ik moet gaan.'

'Heb je het Karoline inmiddels verteld?' vroeg Cosima.

'Nee,' antwoordde Bodenstein. 'En dat ga ik ook niet meer doen. Ik verhuis morgen naar het hotel van Marie-Louise. Dan ben ik in de buurt van Sophia en heb ik rust.'

'O,' was het enige wat Cosima zei.

'Ik had het lang geleden al moeten doen,' zei hij.

'Je bent zo'n goed mens, Oliver,' fluisterde Cosima. 'Ik ben je zo dankbaar. En als het helemaal misgaat -'

'Dat gaat het niet,' viel hij haar snel in de rede. 'Je wordt weer gezond.'